

zijn halve rijtuig verliest en kalm met de paarden doorrijdt ondanks het geschreeuw en gebrul van de achtergelaten passagiers; op zijn gezicht, nauwelijks een halve vierkante centimeter groot, is de uitdrukking van dat starre doorgaan op onweerstaanbaar komische wijze neergeschreven. Die andere, havelooze postillon, Humphrey Clinker,

van het gebaar, en de expressie, waarvan Baudelaire gewaagt? — neen het is iets fijners, waarin hij dikwijls boven de schrijvers die hij illustreert, zich verheft; het is een Shakesperiaansche humor. Dit heeft Cruikshank, met al zijn gebreken, en ondanks zijn te vele inzinkingen naar het slappe en grove: op zijn best is hij van

THE ATTACK ON THE TOWER. UIT „THE TOWER OF LONDON”.

wiens broek op het kruis gescheurd is, tot groote verontwaardiging der juffers in het rijtuig die er het gezicht op hebben; deze Humphrey Clinker „een kind in de boosheid, een kind in 't verstand” is misschien het beste type dat Smollett geteekend heeft, de illustrator weet in de trekken van den zieligen stumper te leggen wat de schrijver slechts in vele bladzijden geven kan: dat schaamachtige om die onthulling van zijn achterste, en toch dat gelatene dat den jongen eigen is. Is dit de uitbundigheid

een nobele geestigheid, een hooggestemden humor. Hij is de eerste der Engelsche caricaturisten die de klucht, de pantomime, weet te verwisselen voor het blijspel.

Het heerlijke etsje „The Streets, Morning” in de „Sketches bij Boz” is een voorbeeld van een waarlijk ontroerend-geestige karakteristiek. Het soort kruiertje, het oud wijfje dat de koffie schenkt die hij oplebbert uit zijn schoteltje, het wachtend schoorsteenvegersjoggie, de leege straat waarover de koele morgenzon opkomt, is